men, door de groep zelf geproduceerd. Moonshine is wat minder afwisselend dan zijn voorganger, of anders gezegd: vertoont meer samenhang. Je zou de muziek het beste kunnen omschrijven als pubrock avant la lettre. Een nummer als Just Because is daarvan een prachtig voorbeeld en kan wedijveren met het beste werk van Brinsley Schwarz. Commercieel is er geen vooruitgang, want de plaat verkoopt even slecht als zijn voorgangers.

Dan gebeurt er iets vreemds. Een van de - in mijn ogen - minste nummers die Legend heeft gemaakt, Life, is eind 1970 als single uitgebracht en wordt verrassend een hit in Italië. Niet zó gek als je het hoort, het heeft wel wat weg van een Italiaanse smartlap. De band haast zich naar Italië en blijkt terecht te komen in een nachtmerrie. Overal waar ze spelen worden ze afgezet en opgelicht. Gefrustreerd reizen ze terug naar Engeland. Ondertussen is drummer Bob Clouter opgevolgd door Barney James (later spelend bij Rick Wakeman). Daarmee toeren ze nog een tijdje door Engeland, maar op een avond in 1972, aan het eind van een optreden in The Pheasantry in Londen, kijken Mickey en gitarist Mo Witham elkaar eens aan en, zonder iets te zeggen, weten ze dat het voorbij is.

Mo Witham wordt sessiegitarist en komt in de jaren '80 terecht in de band van Suzi Quatro. Mickey krijgt een baantje aangeboden in een muziekwinkel en gaat gitaren en drumstellen verkopen. Hij houdt het zelf muziek maken voorlopig voor gezien. Exit Legend.

Achteraf gezien jammer, want als Legend het nog een half jaar had volgehouden, hadden ze misschien kunnen meeliften op de pubrock-golf die er aan zat te komen. Maar Mickey Jupp heeft het even gehad met de muziekbusiness. Pas in 1975 probeert hij het weer serieus.

MICKEY JUPP BAND

In 1975 is de pubrock in zijn nadagen. Diverse groepen hebben nummers van Mickey Jupp opgenomen, zoals Ducks Deluxe (Cheque Book) en Dr. Feelgood (Down At The Doctors). Bijna iedereen in dit wereldje kent en respecteert Mickey Jupp en noemt hem als een groot muzikaal voorbeeld. Dr. Feelgood's zanger Lee Brilleaux overtuigt Mickey ervan om weer te gaan spelen.

The Mickey Jupp Band start in 1975 met maar liefst tien man, waaronder een oude bekende (Bob Clouter) op drums en verder Pete Zear op gitaar, Phil Mitchell op bas, Frank Mead en John Pugg op saxofoon en vier achtergrondzangers (Joy Sarney, Colin Maxwell, Bob Fish en Pete the Hat). Mickey zelf zingt en speelt gitaar. Hun repertoire bestaat uit een mengsel van rhythm & blues, rock-'n-roll, eigen (Jupp) nummers en pophits.

In 1976 wordt de band aanzienlijk verkleind tot een simpel kwartet met Jupp (zang, piano, gitaar), John Bobin (ex-Legend, bas) Dave Barnes (gitaar) en Mick Brownlee (drums). In 1978 heeft de groep weer een totaal andere bezetting (met Mick Grabham op gitaar, John "Guinness" Gordon op bas en Ron Telemacque op drums) en toert in maart en april als voorprogramma in de Roundhouse Tour van Elvis Costello. In geen van de drie bezettingen worden echter platen gemaakt.
Dat verandert als het nieuwe platenlabel Stiff interesse krijgt. Allereerst wordt er in mei 1978 een compilatie (Mickey Jupp's Legend) uitgebracht met een selectie van nummers van de drie Legend-lp's, aangevuld met drie single-nummers uit de tijd van Bell, Vertigo en Arista (respectievelijk Georgia George, Don't You Never en Nature's Radio).

De plaat verschijnt tegelijkertijd in Engeland, Duitsland, Australië en België, in een beperkte oplage van 1500 stuks (op zwart, blauw, groen, lichtroze en donkerroze vinyl) en is nu een collector's item. De plaatbespreking in het muziekblad Sounds van mei 1978 is lyrisch, ondanks het feit dat het allemaal oude muziek is. "*Als een nieuwe groep zou debuteren met zulke sterke nummers zouden ze geen kwaad kunnen doen*", schrijft David Brown. "*Dit smakelijke mengsel van blues, country en rock, origineel en toch een vleugje traditioneel, vormt de missing link in de Britse rock traditie, ook al hebben sommige van mijn collega's nog nooit van Mickey Jupp gehoord.*"

Vrijwel tegelijkertijd brengt Stiff ook een single uit met My Typewriter (van het Flaming Red Boot-album) en Nature's Radio als B-kant. My Typewriter begint met een merkwaardig gesproken intro dat ontstond toen Mickey Jupp in de studio het nummer Monster Mash van Bobby Boris Pickett zat na te doen. De andere musici vonden het zó grappig dat ze besloten om het er in te laten. De achterkant van de single kwam van de compilatie-lp en eigenlijk was de single bedoeld als promotiemateriaal voor de lp. Er zijn er maar 500 van geperst en de meeste zijn naar dj's gestuurd. Ook zeldzaam dus.

JUPPANESE

Kort daarna gaat Mickey Jupp de Stiff-studio in voor een écht nieuwe lp: Juppanese. Veel mensen beschouwen dit als Mickey Jupp's beste album. De zeven nummers van de eerste plaatkant zijn opgenomen met Rockpile (Dave Edmunds en Billy Bremner op gitaar, Nick Lowe op bas, en Terry Williams op drums) en geproduceerd door Nick Lowe. Op kant 2 staan vijf nummers, waarop Jupp wordt begeleid door Procol Harum's Gary Brooker (piano en orgel), Chris Spedding (gitaar), Bruce Lynch (bas) en Fairport Convention-drummer Dave Mattacks (de laatste twee speelden ook mee op Gary Brookers lp No More Fear Of Flying). De productie van deze plaatkant is in handen van Gary Brooker.

Er zijn nogal wat problemen bij de opnames. Aanvankelijk is het de bedoeling dat de hele lp wordt opgenomen met de begeleiding die op de B-kant te horen is en dat Gary Brooker het geheel produceert, maar Dave Robinson, directeur van Stiff Records, begint zich ermee te bemoeien. Hij vindt de muziek niet lekker genoeg klinken en stelt voor om Rockpile in te huren. Mickey hapt toe omdat Dave Edmunds en Nick Lowe nogal veel aanzien hebben in die periode. Na drie weken zwoegen in de studio wordt echter duidelijk dat de chemie ontbreekt en Rockpile stapt op. Er zijn pas zeven nummers klaar (de A-kant van de lp) en voor het resterende deel moet Mickey met hangende pootjes terug naar Gary Brooker, die er de pest in heeft dat hij als tweede keus wordt beschouwd. De plaat wordt uiteindelijk uitgebracht in Engeland, Nederland, België, Duitsland, Frankrijk, Spanje, Portugal, Japan, Australië en Nieuw Zeeland. Het pittige Old Rock 'n' Roller wordt in veel landen als single uitgebracht.

Vervolgens wordt The Mickey Jupp Band, dan met Pete Gosling op gitaar, Vic Young op bas en Mac Poole op drums, samen ook wel The Cable Layers genoemd, in oktober en november meegestuurd op de Be Stiff Route 78 Tour, samen met Wreckless Eric, Jona Lewie, Rachel Sweet en Lene Lovich. Mickey voelt zich met zijn 34 jaar slecht op zijn gemak bij de twintigers met wie hij moet toeren. Alleen met Rachel Sweet heeft hij redelijk contact, een soort vader-dochter relatie, maar met de rest ... "*Jona Lewie is eigenlijk gek, Wreckless Eric was voortdurend dronken en Lene Lovich kletst je de oren van de kop.*" Wanneer de hele tournee in december